

KUUPROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUPROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATAJA

HUGO NYBERG

Vastaava

Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri

Liisankatu 27, E 10

N:o 1
Tammikuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

39. vuosikerta 1934

MUISTOJEN PUU

Kesällä, eräänä aamuna palasin tavanmukaiselta matkaltani, saattelemasta ammuja laitumelle. Oletko Sinä lukijani kulkenut pientä, kiemurtelevaa polkua, synkän metsän keskellä? Jos olet, niin silloin tiedät, kuinka tuo kaikki lumoa, yksin karun känsäkourankin. Jylhä metsikkö kahden puolen polkua muodostaa eteesi valtavia tauluja ja ne taulut todella elävät. Olin k.o. aamuna aivan metsän lumoissa, kunnes tuuli lennätti eteeni polulle kellastuneen lehden, aivan säpsähdin. — Kas! joko kesä on näin pitkälle ehtinyt, se on taas vierähtänyt aivan huomaamatta. Voi, miten vinhaa vauhtia pyörii ajan ratas. En ymmärrä mistä johtuu että joka kesä kun huomaan syksyn oireita luonnossa, kumma, sanoin selittämätön kaiho täyttää olemukseni.

Päästäkseni »punaisen langan päähän käsiksi» tein laskelmia, mitä aineellista hyvää syksy tuo tullessaan: „— makeita marjoja, marjoja —“ lauloimme paitaressuna. Aivan oikein! Puolukan toinen puoli jo hohti punaiselta ja sitten — omenapuussani, oikein minun väärentämättömässä omenapuussani on niin kauniita punaposkisia omenoita. Nyt otankin yhden maisiaisia. Vesi herahti jo kielelle — —

Astelin niin hartaana puuni luo. Mikä näky? Joka ainoa omena oli tipotiessään ja hedelmää kantaneet oksat pahasti taivutettu. — Kuka, kuka on ryöstänyt köyhän miehen ainoan karitsan. Viha kuohahti sisälläni. — Kunpa nyt tietäisin kuka on tuon teon tehnyt, niin totta kostaisin vihollisilleni. Ikävä sanoakseni: minulla on paha luonne. Tiedän, että viha on pahasta, siksi juuri toivoisin, että voisin rakastaa »vihollisianikin». »Et voi uneksimalla tehdä itsestäsi luonnetta», sanoo Froude »vaan sinun on sitä itsellesi takoa nalkutettava.» Mikä

lie juuri sillä hetkellä tuonut mieleeni nuo sanat? — Minulla ei ole pajaa, niin mikäs auttaa? Tällä hetkellä tarvitsisin käyttää hyväkseni tuota neuvoa. (Minä näet käsitin sen kirjaimellisesti.) »Missä hätä suurin, siinä apu lähin», kuokka osui silmäni kiven juurelta, ehkä se auttaa! Sieppasin kuokan käteeni ja aloin kuokkia kovaa maankamaraa niin että »25 tilisaa (multapaakkua) oli yhtäikaa ilmassa» — yritin haudata vihaa turpeen alle...

Voin sanoa, että se oli tepsivä keino. Viha lauhutti tuota pikaa. Palasin puuni luo, tuumailen:

— Nyt minäkin tiedän, mitä on olla kasvatija. Olen nim. kasvattanut k.o. puun siemenestä asti, hyvän opettajani muistona. Tunnen nyt vain sääliä, niitä poloisia kohtaan, jotka ovat puuni silponeet. Jos heillä on hyvät kasvattajat niin käsitan heidän surunsa kasva-teistaan, jotka ovat kuin turmeltu puu, joka ei kannu hyvää hedelmää.

— Muis — tat — ko, muistatko, huojuutteli puuni entiseen tapaansa, se tahtoo että muistelsin usein opettajaani.

— Mitäkö muistan? Sitäkö, kun kansakou-lussa eräs oppilas sai kerran lukea nurkassa sammalia seinähirsien välistä, vai senkö, kun samainen oppilas sai opettajaltaan muistoksi taulun »Kaksi tietä», ja siinä taulussa on turmioon johtavalla tiellä pojat omenavarkaissa. — Molempi, parempi, rasahtelivat oksat. — Taulua antaessaan opettaja puhui: »Katsohan, miten synty alussa esiintyy viehättävässä muodossa, mutta kun antaa viholliselle yhden sormen, niin se vie koko käden. Moni jo huomaa kulkevansa turmioon johtavalla tiellä, mutta heillä itsellä ei ole voimaa kääntyä hyveitten tielle. Siihen tarvitaan suuri Juma-

lan armo. Katsele tästä taulusta, miten hyveitten tiellä kulkijain silmistä heijastaa sisäinen sydämen rauha, ulkonaisen työn ja aherTELUN keskellä . . .

Muistot hyvästä opettajastani tulvahtivat taas esille. Opettajani neuvot ja opetukset olivatkin minulle, sanan täydessä merkityksessä »Kesän korjuuta, talven varaksi.»

Sahasin puustani vioittuneet oksat pois. Se ei ole mikään siromuotoinen. Mutta ehkä niin vääriä ja niin kohtalokas täytyykin olla — muistojen puu.

Erakko.

UUTTA VUOTTA ALKAESSA

Ajan ratas pyörrähtelee säännöllisessä tahdissa. Taas on uusi vuosi alkanut. Yksi uusi rengas on lisääntynyt elonketjuun. Jätämme kuluneen vuoden muistojen kirjaan. Kaikki menneen vuoden tapahtumat ovat vielä tuoreessa muistissa, mutta ihmeteltävän pian ne vaipuvat unhotuksen hautaan.

Aika on aina vaihtuvaa. Edessä oleva aika on kätkeyty salaperäisyyden verhoon. Olemme taas tulleet ikäänkuin jonkin päämäärän rajalle. Outona ja ihmeellisenä on uusi vuosi edessämme. Kukin meistä otti vuoden 1933 vastaan omalla tavallaan. Vuoden varrella olemme sitten saaneet kokea toiveittemme sekä täyttämistä että särkymistä. Mutta ajatelkaamme juuri vuoden vaihtuessa omaa elämäämme: miten olemme eläneet? Onko se ollut Jumalan tahdon mukaista vai olemmeko eläneet omia halujamme noudattaen. Ja miten paljosta meidän tulisi olla kiitollisia Luojalta, joka on antanut siunausta, onnea ja menestystä kuluneena vuotena! Hän on monella tavalla auttanut ihmistä, joka Herraan luottaen työtänsä tekee, ja vaikka aika nykyään on vaikea ja huuto kaikuu kansan suusta yli maan: huono aika, huono aika! Niin muistakaa, että Jumala vitsallansa ihmisiiä tällä tavalla tahtoo kurittaa ja koetella, että ihmiset maanpäällä paremmiksi muuttuisivat. Kuta huonommaksi ihmiset käyvät sitä ahdistavammaksi käy myös vuodet ja aika.

Alamme taas taivaltaa uutta vuotta, mutta emme tiedä mitä se meille tuo onneako vai tuskaa? Ehkä molempia. Kumpu niin olisi! Elkäämme menkö tyhmästi sinne mihin paha henki ihmisiiä vetää, vaan menkäämme sinne mihin Herra johtaa henkensä kautta. Kulkekaamme aina hengen johdossa, niin sillä tiellä on sula riemu koetustenkin keskellä. Täten voimme taas vuoden päähän vaeltua onnellisina ja terveinä ja kun Herra siunaa työmme, niin menestymme hyvin raskaankin ajan keskellä ilman mitään elämän alituista taistelua.

Ja tuoneepa uusi vuosi mitä tahansa, on meidän velvollisuutemme ottaa se vastaan ilolla ja tyytyen siihen mitä se meille, ihmiskurjille, tuo. Tyytymättömyydestä ei ole kumminkaan mitään apua, emmekä kohtalollemme mitään voi. Suuretkin vastoinkäymiset elämässä on voitettu Herran avulla. Emme tiedä, onko tämä viimeinen vuotemme. Minäkin olen nuoruuden iässäni, mutta en voi tietää koska on viimeinen vuosi edessä. Mutta kerran tulee sekin, ja me siirrymme toiseen elämään. Muistakaamme, että uusi vuosi ja uusi päivä kaikki muuttaa, katkeratkin murheet poistaa ihmislapsilta.

Muistuttakoon tämä vuosien vaihtuminen Teitä, hyvät lukijat, ja minua, että kerran vaihtuu nämä ajalliset ijankaikkiseen. Saakoon tämä tieto meidät aina etsimään Herran rakkautta ja rakastamaan rauhaa maanpäällä. Meidän ei tarvitse peljätä elämämme loppua, kun tiedämme astuvalamme ajallisesta ijankaikkisen rauhan kotimaahan, missä vasta saavat kuurotkin avoimin korvin kuulla. Sinne eivät tämän maailman murheet ulotu.

Toivon tämän lehden toimitukselle, entisille opettajilleni ja kohtalotovereilleni kautta maan Herran siunausrikasta, menestyksellistä, ilon ja rauhan täyteistä uutta vuotta.

L. Rantala.

NAEMA HELSINGIUS

Naema Maria Helsingius oli syntynyt 18³/₆₀ Lohjalla. Hän oli kuuromykkäinopettajatar, mutta on nyt kallistanut päänsä ikuiseen lepoon kodissaan Turussa. Naema-neiti oli ollut useita vuosia kuuromykkäinopettajana. Hän on myös kirjoittanut muutamia kirjoja kuuromykkille. Myös ovat m.m. Luukkaan evankeliumin ja katekismuksen selitykset hänen laatimiaan.

Naema Helsingius oli opiskellut Ruotsissa Manillan suuressa k.m. koulussa. Minä kävin usein hänen kodissaan. Hän opetti minulle kirjoitusta ja muuta sellaista. Hän oli kovin ystävällinen ja lempeä. Joskus minä olin hiukan raju ja silloin Naema-neiti oli surullinen. Minä kiinnyn syvästi Naema-neitiin, sillä hänessä oli jotain äidillisen hellää ja puoleensa vetävää. Minä tulinkin hyvin murheelliseksi kultuani hänen vetäneen viimeisen henkäyksensä.

Neiti Helsingius asui koulumme opettajan neiti Anna Nyströmin kanssa. Neiti Nyström on kovin surullinen rakkaan ystävänsä kuoleman johdosta. Myös ovat koulumme opettajat ja oppilaat, sekä koulun johtaja Pesonen murheissaan.

Naema Helsingius on koko Suomen kuuromykkäin ja heidän opettajainsa keskuudessa tunnettu. Kaikki kuuromykkät ja kuuromykkien opettajat tietävät hänestä yhtä ja toista. Naameitti oli ennen ollut meidän koulussamme opettajana, kun Anna-neitti oli poissa.

Kaikille Suomen kuuromykille ja opettajille jäi kaunis muisto hänestä. Hän oli aivan kuin hyvä äiti kuuromykille. Minä luulen, että Naema-neidillä on hauska ja hyvä olla nyt kun hän pääsi taivaallisen isän kotiin ja saa siellä katsoa Jeesusta kasvoista kasvoihin.

Minä toivon, että Anna-neitti saa joskus seurata ystävänsä Taivaallisen Isän kotiin. Taivaassa meillä on hyvä olla. Siellä ei meiltä puutu mitään. Ei siellä ole sairautta, ei kuolemaa, ei kyynelitä eikä muitakaan murheita.

Rauha olkoon Naema-neidin tomulle.

Ida Saarinen

Turun kuuromykkäinkoulun oppilas.

ASEVELVOLLISET SAAPUVAT TAAS...

Istuin kaikessa rauhassa keikutuolissani siinä klo 18 maissa, kun viereisen huoneen ovi temmattiin auki tulisella kyydillä ja rva K., vuokralaisemme, lennähti sisään:

»Hei, Mila, kiruhda, niin näet jotain hauskaa!» — Hengessäni arvailen, mitä yllätyksiä kelpo rva K. on taas keksinyt, juoksen hänen jäljessään avatun akkunan ääreen. Vastapäätä kohoaa korkea ratavalli ja kauhistuen jo etukäteen kuvitellen junan suistuneen kiskoilta, katsahdan sinne. Ei mitään kuitenkaan näy. Rva K. on kärsimätön:

— »Ei, ei, tuolla», odottaen katsahdan rousottamaan suuntaan ja aivan oikein, näen pölypilven, jossa välkähtelee jotain syysauringon säteissä.

Ah niin, sehän on Rykmentin soittokunta tulossa asemalta, hoksaan minä, pohjoisen junahan on juuri tullut.

Mutta soittokunnan jäljessä marssii »epätahdissa» joukko »sivilistejä». Mitä kummaa! No mutta, selviää hitaille aivoilleni arvoitus, nehän ovat tietysti uudet asevelvolliset, määrätty kotikaupunkiin sijoitettuun Pohjois-Savon Rykmenttiin.

Mammakin tulee siihen ja kolmisin sitten kurkottelemme akkunassa. Allamme kadulla on ihmisjoukko kokoontuneena katsomaan hauskaa näkyä.

Ja hauska se varmasti oli. Ensin marssii hyvässä tahdissa soittokunta torvineen ja — »padankansineen». En kuolemaksenikaan tiedä, mitä ovat nuo vehkeet, joita eräs miehistä paukuttelee vastakkain. Ikäänkuin padankan-

sia. Vaikka tietystikään ne eivät sitä ole. Olisihan liian hassua kuvitellakaan, että kunnianarvoisan armeijamme soittokunta käyttäisi musiikkivälineinään — padankansia. (Ai missä löytyy se viisas, joka valaisee järkeni pimeyden tässä asiassa?)

En kuule säveleitä, mutta rva K. ja mamma polkevat innoissaan tahtia lattiaan.

Ohhoh, miten komea ratsu, selässään miltei yhtä komea upseeri. Sanon »miltei», sillä ratsu on mielestäni yliveto koko arv. maskuliinista. Olen »hevoshullu», joten minulle aina hevosen, nim. kunnollisen hevosen, ei kaakin, nähdessäni se on pää-asia, ja muut seikat toisarvoisia. Ja tämä ratsu onkin nähtävyys, taputan käsiäni ihastuneena. Hevosen selässä istuja katsahtaa akkunaamme ja hymyilee innolleni. Paha kyllä, tunnen lentäväni punaiseksi kuin keitetty krapu ja vetäydyn harmissani taaemmaksi. Hän tietysti luulee että olen ihastunut hänen takiaan! Hyh sentään! Miehetän ovat tunnetusti itserakasta väkeä, eikö totta. —

Sitten tulevat itse »sivilistit». On huvittavaa nähdä alokkaita ja verrata heitä parikin kuukautta sotaväessä olleisiin. He, alokkaat nim., astuvat mukavasti »epätahdissa», hartiat kumarassa, matkatavaroitaan kantaen. Tuo ryhdyttömyys katoaa kyllä piankin pois. »Rinta ulos ja vatsa sisään», sanoi muuan sotaväessä ollut tuttu. Siten mukamas saadaan hyvä ryhti.

Rivissä näkyy olevan nuoria miehiä kaikista yhteiskuntaluokista. Tuossa muuan puettuna työpuseroon, pieksuihin ja selässä reppu. Tuossa taas toinen puettuna hienoon matkapukuun kantaen kallista matkalaukkuja. Näkyi reippaita maamiehiä, samoin velttoja »jazzy»-tyyppisiä. Tuossa on erällä viulukotelo kainalossa. Kasarmissa sopii lohdutukseen soitella haikeita säveleitä koti-ikävän vaivatessa. Musiikki on tunnetusti tepsivä lääke surun tautiin!

Kaikilla heillä kuitenkin on jotain yhteistä, huolimatta ulkonaisista eroavaisuuksista. Kaikkia heitä odottaa vuoden kestävä asevelvollisuus, se kenties tekee heistä yhdenvertaisia.

Jonon häntäpäässä kuljetetaan paria kolmea »liikutettua» s.o. juopunutta. Ilmeisesti poikaparoille oli mennyt pelko päihin, että ties millaiseen myllyyn joutuvat siellä kasarmissa. Oli pitänyt ottaa lasi liikaa, kunnes eivät omat jalat kannattaneet. Eräs heistä herätti suurta hilpeyttä väkijoukossa yrittäessään kaulailla taluttavaa sotilasta.

Sotaväessä kyllä tehdään miehiä näistäkin »viinamäen miehistä». Siinä suhteessa on asevelvollisuus hyödyllinen, että siellä tehdään nahjuksesta mies. Valitettavasti me kuurot emme voi osallistua siihenkään hyötyyn. Mo-

nelle kuurollekin juopolle ja nahjustelevalle nuorelle miehelle tekisi sotaväessä olo paljasta hyvää. Mutta kun ei voi, niin ei voi ja sillä hyvä.

Mila.

VOITTEKO OSOITTA TIETÄ?

Käy monta tietä, mont' on uskoa
ja monet tuulet taivaankanta kaartaa,
me odotamme aamunruskoa
mutt' pilvet synkät sydänpäivän saartaa.

Eino Leino.

Tunteella varustetun ihmisen sielu harhailee pimeässä kysellen itseltään: Mitä elämä syvimältä olemukseltaan on? Mistä tulemme, minne menemme? Siinä kysymyksiä, joihin sukupolvi toisensa perään on etsinyt vastausta. On paljon selvän uskonnollisen maailmankatsomuksen omaavia ihmisiä, jotka selittävät ajallisen elämän olevan jonkinlaisen valmistavan koulun tulevaan iäiseen olemiseen. Toisen äärimmäisen ryhmän muodostavat aineellisen maailmankatsomuksen omaavat, etupäässä tietopuolisen sivistyksen saaneet ihmiset, jotka taasen selittävät kaiken elollisen elämän joutu-
van aineen kiertokulusta luonnossa. Näiden kahden äärimmäisen maailmankatsomuksen välillä, kaikenlaisten tunteiden ja aatteiden revittävässä harhailee valtavain osa ihmiskuntaa, etsien jotakin kiinteätä pistettä, valosoihtua, joka heidän elämästään voisi jotakin ehyttä tehdä. »Kulkijana ja pakolaisena täytyy Sinun elää maan päällä» kerrotaan esi-isillemme sanotun paratiisissa. Tuo lause tuntuu hyvin soveltuvan nykyisenkin ihmiskunnan henkisen elämän suhteen; sillä vaikka ruumiillisesti asummekin kodeissamme, niin henkemme kuitenkin harhailee »salon suuren teitä mutt' koti, koti mistä löytyy se». Varsinkin nuoremman ihmisen elämä näyttää olevan ainaista ruumiillisen ja henkisen olemuksen välistä harhailua, josta uskonnollisesti selvenevä maailmankatsomus saavutetaan useimmin vasta vanhuuden kynnyksellä, jolloin järki huomataan monessa asiassa kelvottomaksi, ja tilalle astuu nöyrä, järkeilemätön alistuminen Korkeimman johtoon.

Tällaiselta tuntuu ja näyttää allekirjoittaneesta ihmisen normaalin elämän kulku, ja katsellessani elämänsä iltapuhdetta viettävää rauhallista vanhusta tulee mieleeni runoilijan sanat:

Vaan noin sulorunas rauha,
kuin järvikin heijastaa.
Se taistelujen on tuomaa,
sitä ilmaiseksi ei saa.

Erakko 2:nen.

UUED KENGÄT

Kuuro-Lyyti oli pahalla päällä. Äiti ei antanut uusia kenkiä! Ja ilman uusia kenkiä ei voinut mitenkään mennä kansakoululle kesäjuhlaan. Hyi — äiti on paha, pauhasi Lyyti, ja juosten navettaan itkemään hän mennessään paiskasi tuvan oven kiinni niin että koko rakennus tärähti.

Mitä lienee äiti ajatellut? Pikku-Veikko, joka oli vain 8-vuotias ja vaivainen jaloistaan, näki äidin raskaasti huokaavan, katselevan ikkunasta taivaalle ja pyyhkivän kyöneleen silmistään.

Pikku-Veikkokin katsahti taivaalle. Siellä oli niin kirkasta ja sinistä, ja pääskyset liitelivät sinne tänne, pitäen riemullista viserrystä. Niillä ei näyttänyt kenkähuolia olevan.

»Menin Saksaan, sain saappaat,
Tulin Suomeen, sain sukat —»

eikä totisesti niitä saappaita ja sukia näyttänyt varkaat vieneen, koska pääskyset olivat niin iloisella tuulella! —»Rakas Jeesus, anna meillekin niin iloinen mieli, kuin pääskysillä on!» huokasi Veikko, otti kainalosauvansa ja laahusti ulos. — Minne jo Lyyti-sisko lienee juossut, ihmetteli hän, kiertäen koko pihan ja kaikki rakennukset ympärineen. »Lyyti — hoi!» yritti hän huutaakin, mutta muistikin että Lyyti raukkahan on kuuro eikä kuule ihmisääntä. Mutta kuuleepahan hän kolkutuksen! Ja niin pikku-Veikko kiersi taas ympäri rakennuksia ja aina vähän päästä kolkutti kolmasti kainalosauvallaan.

Nyt avautui navetan ovi. Lyyti tuli ulos silmät punaisina, käveli vihaisen näköisenä pihalle ja istuutui kaivon kannelle. Veikko harppoi sauvoillaan siskon luo, istui kivelte häntä vastapäätä ja katseli häntä ääneti. »Mitä sinulla on asiaa», kysyi Lyyti vihdoin soinnuttomalla kuuromykän äänellä. »Minulla on sinulle paljon asiaa», puhui Veikko hitaasti ja hyvin selvästi, jotta sisko ymmärtäisi hänen suunsa liikkeet. »Voi, on niin paljon vaikeita asioita nyt, kun sinä olet tullut sieltä kuuromykkäinkoulusta ja sieltä etelästä kotiin. Oletko sinä vihainen, kun äiti on köyhä eikä voi antaa sinulle kauniita tanssikenkiä. Luuletko sinä että meillä täällä kotona on ollut kauniita kenkiä sillä aikaa kun sinä olit koulussa. Äidilläkin on tuollaiset miesten pieksut, tiedät itsekin, kuinka ne ovat jo vanhat ja rikkinäiset, ja minulla oli talvella vanhat paulakengät mutta nekin loppuivat, niin että keväästä asti olen saanut olla aivan ilman kenkiä. Lieneekö sinulta koulussa koskaan mitään puuttunut; kauniit vaatteet ja kengät oli sinulla, kun kotiin tulit. Mutta siitä saat olla varma, että isän kuoleman jälkeen meillä äidin kanssa on ollut kovasti puutetta ja kuitenkin olemme

(Jatk. sille 6)

Hyvää ja siunausrikasta uutta vuotta 1934

aate- ja kohtalotovereilleen toivottavat:

Alapitkä: Väänänen, Tekla	Iisalmi: Säisä, Hanna ja Paulina	Lappfjärd: Lillhannus, Selim	Polvijärvi: Koistinen, Heikki
Alavus: Kivistö, Ilmari	Iitti: Mäkelä, Lennart perheineen	Lappträsk: Nordström, Toivo Nyqvist, Anders Smeds, Edit ja Hjalmar	Pori: Nordlund, Ina
Asikkala: Hevonpää, Vilho	Jalasjärvi: Haapaniemi, Asser	Liekksa: Oinonen, Antti perheineen	Porvoo: Andersén, Anna Behm, W. perheineen Carlstedt, Ellen Forsslom, Saga ja Holger Gustafsson, Maini Hytönen, Vendla Lindholm, Sven perheineen Mehtänen, Einar Nyman, Axel perheineen Ruonaniemi, E. perheineen Westerlund, Alice Vilonen, A. R.
Enso: Salovaara, Vilho	Joensuu: Laitinen, Toini Frantz, Väinö Hirvonen, Erkki Kettunen, Tauno	Lieto: Hollo, Eero perheineen	Replot: Myntti, Anni
Halikko: Heinonen, Alfred	Jyväskylä: Hyytiäinen, Hilda Järvinen, Tyyni Kekoni-Sirola, Valva Koskinen, Arvi ja Olga Parviainen, Hilja Salokas, Aili Silvander, Elli Vainio, Anna	Loimaa: Suvitie, Väinö	Rymättylä: Angervo, Sävele Suutarla, Olavi
Helsinki: Aschan, Linda Diehl, Erland Eskelinen, Aura Heikel, Sigyn Heikinheimo, Anna Helminen, Eero Ignatius, Elma Jokelainen, Antti perheineen Kataja, Yrjö Korhonen, Heevi Laitinen, Rakel Mikkolainen, Martti Niemi, Aarne Nyberg, Erik Nyberg, Helmi ja Huugo Oy. Surdus Ab. Pitkänen, Rurik perheineen Saarinen, Eetu Siivonen, Elma Sola, Bertta Sundberg, John Vainola, Laina Vuorenmaa, Artturi	Kalajokki: Roukala, Reino	Maalahti: Gullman, Matilda Lindroos, Edvard	Suohjärvi: Kakko, Tyyne, Salomo ja lapset Liikkanen, Aino, Oskari ja lapset
Hollola: Lehtonen, Hilja, Onni ja Huvi	Karjalohja: Heikkilä, Amanda	Maksamaa: Bertils, Beata ja Vilhem Nyman, Ester ja Elsa Orädd, Daniel	Tammisaari: Möykkynen, Elsa Wikberg, Herman
Huutokoski: Nevalainen, Anna	Kaustinen: Kuorikoski, Jalo Puumala, Veljekset	Merikarvia: Alinen, Viljo	Tampere: Helminen, Aug. perheineen Hofman, Elvira Katainen, Matti perheineen Talvia, Siiri
Hämeenlinna: Valtonen, Ilmari	Kiiikka—Tyrvää: »Heffata»-yhdistys	Michelspiltom: Backman, Hanna ja Otto	
Ilmajoki: Lahti, Matti Ylivaara, Matti perheineen	Kodisjoki: Iso-Ettala, Katri, Olga, Saara, Erik ja Martti	Mäntsälä: Merivirta, Irene ja Yrjö	
Imatra: Pietarinen, Helli Piponius, Ester Westling, Hulda	Kokkola: Hackzell, Elsa Jakobsson, Edit	Nauvo: Svahnström, Hulda	
	Kuusankoski: Valtonen, Alma ja Matilda	Oravainen: Byström, Elna	
	Lahti: Lehtonen, Juho perheineen	Oulainen: Lintula, Maija ja Yrjö Lintula, Fanny	
	Lahia: Eskola, Mikko	Parainen: Virtanen, Aino	
	Lapua: Hantala, Heta Kotala, Maija Turja, Matti	Petalhti: Lindman, Signe	
		Peräseinäjoki: Ojaniemi, Elin	
		Pihlava: Eliasson, Hanna ja Artturi Kanerva, Hulda ja Toivo Langen, Uno perheineen Santala, Saima ja Väinö Wallin, Elli ja Anselm	

Tarvasjoki:	Tuusula:	Forsström, Greta ja Edvard	Vesilahti:
Järvinen, Laina, Kerttu ja Arvi	Collin, Edith	Häkans, Liisa ja Anders	Vassi, Tilda
Tottijärvi:	Tähtelä:	Nordberg, August	Vinkilä:
Sarin, Kaarlo	Wikström, Anni	Latvala, Alma	Forss, Martta, Hely ja Yrjö
Turku:	Uusikylä:	Liljeqvist, Fridolf	Voikka:
Haapali, Ida ja Juho	Järvisalo, Aukusti	Martola, Carl-Eric	Kujala, Margit
Helsingius, Næma	Maunula, Eino perheineen	Perälä, Liisa	Ylistaro:
Nyström, Anna	Romppanen, Hanna	Söyring, Maria ja Nikolai	Kallio, Liisa
Pietilä, Maria	Vaasa:	Thesslöf, Hely ja Frans	Sauselin, Anna ja Jaakko
Savisaari, E. perheineen	Byström, Ester	Vaskio:	
Varesmaa, Eeva	Byström, Lea	Iltanen, Yrjö ja Kalle	
		Vesanka:	
		Mäkinen, Huugo	

(Jatk. siltä 4.) UUDET KENGÄT

lähettäneet sinulle kouluun avustusta, niin ettei ainakaan äidille ole jäänyt mitään. . . .»

Näin puheli Veikko vakavasti, mutta hänen silmänsä katselivat hyvin ystävällisesti ja lempeästi Lyytiä, rakasta ainoa siskoaan.

Lyyti alkoi taas itkeä. »Tiedänhän minä, ettei äiti ole paha», nyyhkytti hän. »Mutta minun kenkäni ovat jo niin kuluneet ja kaikki kyläntytöt koettavat hankkia juhlaan uusia vaatteita; ehkä pojatkin pilkkaavat minun vanhoja kenkiäni. . . .»

»Mitä sinä turhia — kyllä on pojat tietävät, ettei sinun arvosi kengistä riipu! Sinä olet saanut olla koulussa niin paljon, paljon enemmän kuin me muut, olet nähnyt myös enempi maailmaa kuin me muut, ja osaat käyttäytyä vaikka kuinka sievästi, kun vain haluat, — sinä olet oikein sievä, kun vain olet hyvällä tuulella etkä paisko ovia!» Veikko jo alkoi nauraa, sillä hän näki että Lyytiäkin pakkasi naurattamaan.

»Mutta sinä pidät minusta sittenkin, vaikka minä paiskon ovia! Sinä olet aina niin kiltti, mutta minä olen — voi minä olen niiden kenkien tähden unhoittanut, että meidän piti mennä vähän uistelemaan joelle, että jos saisimme pienen hauen päivälliseksi.» Hän koppasi Veikon syliinsä ja kantoi hänet veneeseen, nouti uistimen — ja niin lähtivät he kalastamaan.

Ei näyttänyt kalaa tulevan. Lyyti alkoi jo käydä kärsimättömäksi. Veikko sanoi: »Meillä on kaikki niin vanhaa ja kulumatta, tämä uistinkin on jo niin vanha ja kulunut, ettei kelpaa ahvenellekaan. Mutta olen minä nähnyt kauniita uistimia herroilla, jotka menivät Isolle järvelle lohia kalastamaan. Joskus ne ovat saaneet lohia tästä joestakin mutta meille kyllä riittäisi hauetkin. . . .»

Samassa tuntui siimassa kiivas nykäisy, Veikko oli keikahtaa säikähdyksestä selälleen, kela pääsi hänen käsistään, mutta samassa ehti Lyyti avuksi. »Hei, näetkö, siellä jo lohi nyt hyppelee», huusi kiihtyneenä; »voi rakas Jumala, minä olisin ikäni hyvä tyttö, jos saisimme sen veneeseen. Voi voi, kyllä se pääsee irti, kun se noin kovasti hyppi. . . .»

Mutta niin siinä vain kävi, että huonot vehkeet kestivät, kala pysyi kiinni ja puolen tunnin päästä he kiskoivat suuren lohen veneeseen ja heittäytyivät sen päälle, jottei se hypäisi takaisin veteen. Kun he olivat saaneet sen hengiltä, sanoi pikku-Veikko väsymyksestä ja jännityksestä huohottaen: »Siinä on nyt siskolle uudet kengät, kyllä se kala painaa sen verran!» Mutta Lyyti puisti päätään: »Tällä kalalla me ostamme äidille uudet kengät, sillä nythän minun pitää ikäni olla hyvä tyttö!» Sitten he alkoivat nauraa, ja heidän iloinen naurunsa oli Jumalan korvissa kauniimpi kuin pääskysen kaikkein kaunein liverrys.

Tuomas Inarilainen.

IHANNE-IHMINEN

Kuvailen kynän ja paperin avulla ihmisen, joka miellyttää minua ja jollainen tahtoisin itse olla. — Ihmiset ovat suurin piirtein katsoen miltei yhtäläisiä. He eroavat kumminkin luonteensa, tapojensa, muotonsa, kielensä ja kokonsa puolesta j. n. e.

Mutta aikomukseni ei ole nyt selvittää ihmisten eroavaisuuksia. Haluan vain esiin tuoda mielipiteeni siitä millainen tahtoisin olla. Lukija saattaa olla eri mieltä monessa kohden, mutta sen ei tarvitse silti vaikuttaa tähän. Kukin saa olla puolestani millainen itse tahtoo ja sitä samaa mieltä soisin toistenkin olevan, lukuunottamatta opettajia, upseereita y. m. s.

Oman haluni mukaan haluan olla ensiksi terve. Toiseksi tahtoisin olla täysiaistinen. Siitä eteenpäin lähtien tahdon olla, miellyttääkseni itseäni, lahjakas, siveä, iloinen, vaan ei paljon naurava, kohtalaisen kookas, ryhdikäs, reipas, puhdas, miellyttävä muodoltani, voimakas sekä ruumiillisesti että henkisesti, rehellinen, raitis, ahkera ja toimelias, jalo, uskollinen, miehekäs, kärsivällinen, säästäväinen, vaan ei saita, rohkea, vaan ei uhkarohkea. Tämän lisäksi tahdon myöntää uskonvapauden jokai-

(Jatk. s:lle 10)

URHEILUOSASTO

KILPAILUKUTSU

Meillä on täten kunnia kutsua Kuuromykkäin Urheiluliiton alaisia seuroja ja yksityisiä jäseniä osallistumaan

KUL:n vuoden 1934 hiihtomestaruuskilpailuihin,

jotka järjestämme asianomaisella luvalla Helsingissä „Satulinnassa“ tulevan helmikuun 17–18 päivinä.

Kilpailuohjelma:

Lauantaina 17 p. helmik. klo 15

10 km nuorten (alle 21 v.) mestaruus

10 km yleinen mestaruus

10 km ikämiesten (yli 35 v.) mestaruus

10 km seurainvälinen joukkuehiihto (3 parhaan yhteisaika otetaan huomioon).

HUOM.! Yllämainitut matkat hiihdetään samalla kertaa lähetettäessä hiihtäjät minuutin väliajoin.

Sunnuntaina 18 p. helmik. klo 10

3 km naisten mestaruus

20 km yleinen mestaruus

Radat ovat aito murtomaata.

KUL:n mestaruusmitalit ja kunniakirjat jaetaan 3, 10 ja 20 km kilpailuissa ja seurojenvälisessä joukkuekilpailussa KUL:n arvokas kiertopalkinto, josta kilpaillaan ensi kerran ja toimeenpanevan seuran puolesta kahden parhaan joukkueen miehistölle kunniakirjat. Sitäpaitsi 10 km nuorten hiihdon kolme parasta miestä saa hopeapikarit »Tuntemattomalta lahjoittajalta», jonka sydäntä lähellä on nuorten kuurojen urheilullinen edistyminen.

Ilmoitukset osanotosta on lähetettävä ennen 13 päivää helmikuuta osoitteella: *Jussi Luomajoki, Helsinki, Helsinginkatu 11. B*, ja on ilmoitusta ehdottomasti seurattava 15 mk. joukkueelta, 10 mk. mieskilpailijalta ja matkalta ja 5 mk. naiselta. Jälki-ilmoituksista peritään kaksinkertainen maksu.

Kilpailijoille varataan vapaa asunto kahdeksi vuorokaudeksi rautatieaseman läheisessä matkustajakodissa.

HUOM.! Ratoja ei osoiteta kilpailijoille eikä edes omillekaan minään päivänä ennen ensimmäistä kilpailupäivää.

50% alennus rautatielippujen hinnoista toivotaan saatavan.

Muuta virallista kutsua ei lähetetä seuroille.

Oikeus ohjelman muutoksiin pidätetään.

Toivoen runsasta osanottoa, merkitsemme urheilutervehdyksin:

Helsingin K.m. Voimistelu- ja Urheiluseura

Hjalmar Sandblom
Puheenjohtaja

Jussi Luomajoki
Sihteeri

HELSINGIN KUUROMYKKÄIN VOIMISTELU- JA URHEILUSEURA 30-VUOTIAS

30 vuotta tulee kuluneeksi Helsingin Kuuromykkäin Voimistelu- ja Urheiluseuran perustamisesta tämänvuotisen tammikuun 28 p:nä, jolloin myös se pitää juhluvuosikokoustansa. Tämä merkkipaalu tupsahtaa eteemme mieltäkiinnittävänä tapauksena, mitä me nuoremman polven kuurot emme ymmärtäneet odottaa. Ja vielä vähemmän valtava osa HKVU:n nykyistä jäsenistöä tuntee täysinkään HKVU:n alkuvaiheet, sillä HKVU:lla on nykyään vain pieni kantajajäsenistö, monien siirtymäaikoihin haudannut taakse. Yhtäkin huvittavaa on

panna merkille, että muutamien nykyisen johtokunnan jäsenten nimiä ei seuran perustamishetkellä ollut maailmankappaleessa.

Nyt sentään me teemme pienen leikkauksen HKVU:n historiikkiin, koska muutenkin se tarvitsisi tullakseen seikkaperäisesti kerrotuksi aika paksun kirjan, jonka julkaiseminen on mahdoton toteuttaa vallitsevana pula-aikana. Se on paha, HKVU kun on Suomen vanhin ja vaiherikkain k.m. urheiluseura.

Tuona kaukaisena päivänä sillä hetkellä, jolloin rakennettiin perustaa Suomen urheilun

Osa juhliivan seuran jäseniä.

nousulle, kolme tulieluista ja innostunutta k.m. nuorukaista katsoi tarvetta olevan kehittää myöskin kohtalotoveriensä fyysillistä kuntoisuutta vapaaehtoisen liikuntakasvatuksen pohjalla, ja niin lausuivat Suomen ensimmäisen k.m. urheiluseuran »Helsingin K.m. Voimistelu- ja Urheiluseuran» syntysanat. Heidän ajatuksensa oli tulevaisuuteen tähtäävä, sillä juuri kuuromykkämaailma tarvitsee virkistystä kurojen henkiselle tilalle turmiollisen yksinäisyyden ja eristäytymisen torjumiseksi. Näitä perustajia olivat Oskari Lumme, Sulo Vuokko ja Eino Karilas, Suomen kuuromykkäurheiluliikkeen kaikkein tunnetuimmat. Kaksi ensimmäistä on jo pitkän aikaa poissa ajastaan, ja eloon jäänyt, hra Eino Karilas on sittemmin tullut KUL:on puheenjohtajaksi. Heidän perustarkoituksensa on ollut tähänkin asti seuran toiminnan johtotähtenä, vaikka seuran perustamishetkestä ovatkin ajat muuttuneet paljon toimintamuotoihin nähden.

Joskaan HKVU:n nimissä saavutetut urheilu-urituksset toimintakaudellaan eivät vedä

vertoja kuulevien suorituksille, juhliiva seura voi iloita siitä, että se on ollut mukana kansamme fyysillisessä kasvatustyössä, ja että sillä on ollut asiaan kiitettävällä tavalla innostuneita k.m. johtohenkilöitä. Onhan sanottava, että HKVU:lla ei ollut tarpeellisia urheilutietoja ja urheiluopetuksen taidon omaavia johtohenkilöitä, jotka olisivat ohjanneet ja neuvoneet nuoria vasta koulunkäynnin lopettaneita oikeisiin harjoitustapoihin, niin että tulokset olisivat tulleet parempia kuin mitä nyt on. Siitä on nähtykin ikäviä esimerkkejä aikojen kuluessa.

Kuitenkin kaikitenkin on HKVU:lla ollut maineikkaita ja kuulevien huomiota herättäneitä urheilijoita varsinkin seuran alkua ajoilta, ennen kaikkea uimahyppääjä Oskar Wetzell ja monipuolinen urheilija Antti Jokelainen. O. Wetzell oli ensimmäinen k.m. olympialaismies, joka kilpaili Lontoon ja Tukholman olympialaiskisoissa, ja oli moneen otteeseen Suomen mestari ponnahdushypyissä. A. Jokelainen on ollut Suomen nopein k.m. pikajuok-

**Muistakaa KUL:n Olympialaiskeräystä lahjoituksillanne!
Ensi Olympialaiset ovat Lontoossa v. 1935!**

sija, jonka paras tulos on 100 metrillä 11,2. Kummallista kyllä, tätä ennätystä ei ole kyetty rikkomaan tänä korkealle kehittyneen treenauksen menetelmän aikana.

HKVU on edustanut yksinään Suomea kilpailujen menestyksellä Tanskassa ja Ruotsissa siihen asti kunnes toisia k.m. urheiluseuroja on perustettu.

HKVU on kiittollisuuden velassa myös H:gin K.m. Yhdistyksen puheenjohtajalle, hra John Sundbergille siitä, että hän on suhtautunut myötuntoisesti alaosastonsa pyrkimykseen huoneuston luovutuksiin ja muin sellaisiin huolenpidoin. Yhdistyksen alaosastona on HKVU:lla kuitenkin oma autonomia niin kaikkiin toimintatapoihin kuin rahatalouteenkin nähden.

HKVU:aan on muodostettu v. 1928 uimaosasto Oskar Wetzell-vainajan aloitteesta, jonka eläessä sen toiminta oli vilkkaimmillaan. Hänellähän oli ihmeellinen taito saada tovereitaan innostumaan asiaan.

Eihän tässä olisi unohdettava toisiakaan toimissa suuresti ansioituneita jäseniä, joita HKVU on kutsunut aikanaan kunniajäsenikseen.

Mitä sitten tulee HKVU:n nykyisyyteen, se perustaa toiveensa nuoriin jäseniinsä, jotka ovat jo murtaneet pitkin linjaa seuran vanhoja ennätyksiä viime vuosina. Ovathan hekin esiintyneet huomiota ansaitsevin voitoin yleisissä k.m. kilpailuissa, siten tuoden uudestisyntymisen ajan HKVU:n toiminnalle.

HKVU tahtoo säästää perustamisensa 30-vuotismuistojuhlan heinäk. 28—29 päiviin, jolloin se järjestää KUL:n rata- ja kenttäurheilumestaruuskilpailut. Lisätköön niiden pito HKVU:n merkkipaalun arvoa ja urheiluhengen merkitystä.

Näissä merkeissä HKVU lausuu urheilua harrastavia kuuromykkiä tervetulleiksi Helsinkiin ensi elokuussa. *Jussi Luomajoki.*

Seurojen sihtereille pyydetään huomauttaa, että vuosikertomus- ja jäsenluettelokaavakkeet ovat lähetettävä Liiton hallitukselle ennen tammikuun loppua. Jäsenluetteloja laaditaan kaksi kappaletta. Toiseen merkitään aakkosjärjestyksessä liiton perustaja- ja vakinaisjäsenet, ja toiseen vuosijäsenmaksun suorittaneet. Jäsenmaksut on paras lähettää listojen mukana.

KUL:n liittoneuvoston kokous pidetään Helsingissä 17 p. helmikuuta klo 19. Lähemmin ilmoitetaan henkilökohtaisesti.

Liittohallitus.

OLYMPIALAIKERÄYS

Hyvää jatkoa alkaneelle vuodelle toivottaen ovat allamainitut lahjoittaneet KUL:n olympialaisrahastoon kukin 5:—. Lauri Vainola, Hausjärvi, Heevi Korhonen, Helsinki, Helsingin Kuuro. V. ja U.-seura, Aura Eskelinen, Börje Ahlbäck, Hj. Sandblom rouvineen, Jussi Luomajoki, Lauri Mikkola, Rakel Laitinen ja Taimi Kumlin.

Seuratkaa esimerkkiä!

Vastinetta Lyyliille. T.1, jouluk. numerossa Jyväskylän kirjeessään Lyyli kirjoitti m. m. „ . . . Rouva Lahja Kuukkanen saarnasi erälle pojalle jostain syystä voimakkaasti ja kauniisti . . . “

Koska allekirjoittanut teki puheenaolevan saarnan aikana runsaasti välikysymyksiä, joihin ei saanut kunnollista vastausta, ja moitti myöskin seuran toimikenkilöitä erinäisistä syyistä, pitää asia ottaa vielä esille.

Allekirjoittanut oli monasti ihmetelty, miksi ei kuulu urheilija A. Jämsen kilpaillut KUL:n mestaruuskilpailuissa Tampereella eikä Viipurissa, vaikka on ollut erinomaisessa kunnossa. Sanottiin, että hän oli muka vaatinut matkarahoja ennen matkalle lähtöä, mutta seuran rahastonhoitaja ei ollut antanut, vaan oli luvannut ne vasta kilpailujen jälkeen. Siksi A. Jämsen jäi kotiin, koska hän oli jo aikaisemminkin joutunut kärsimään kilpailumatkojensa takia suurta tappiota, kun ei ollut saanut penniäkään matkakorvausta urheiluseuralta. Tällainen menettely ei ole sopivaa eikä innosta urheilijaa yrittämään parastaan seuran puolesta. Mielestäni olisi matkarahat annettava silloin kun niitä pyydetään, jos kerta on aikomus antaa, sillä nykyisenä huonona aikana on itsekullakin urheilijalla usein pennit tiukassa.

TUL:n seuraotteluissa on A. Jämsen menestynyt harvinaisen hyvin, saavuttaen hyviä tuloksia. Mainittakoon vain: 100 m 12,1, pituus 5,60, korkeus 1,60, seiväs 3,00, keihäs lähes 50 m, kiekko melkein 34 m ja kuula 11,60. „*Erälle pojalle!*“

Ylläolevan johdosta huomauttaa toimittajasihteri, että milloin jonkun mestaruuskilpailuihin aikovan urheilijan ja seuran johtokunnan välillä syntyy erimielisyyttä matkakorvauksen suorittamistavasta, se heti esitettäisiin Liiton hallituksen ratkaistavaksi. Jos seura on päättänyt antaa joltain matkakorvausta urheilijalle, annettakoon se mieluummin matkalle lähtiessä. Olisi kovin ikävää, jos kyyvykkäät urheilijat tällaisista syistä jäisivät kotiin lepäilemään silloin kun heillä on hyvät mahdollisuudet tuloksillaan kohottaa mestaruuskilpailujemme arvoa.

Tampereen Kuuromykkä-Urheilijat järjestävät helmikuun 3 p:nä iltaman, jonka tulosta osa luovutetaan k.m. olympialaiskassan kartuttamiseksi.

Seuraavana päivänä, helmik. 4 p:nä on päivällä **karsintakilpailut hiihdossa** (aika ja paikka ilmoitetaan iltamatilaisuudessa). Silloin valitaan parhaat hiihtäjät osallistumaan Suomen k.m. hiihtomestaruuskilpailuihin Helsingissä.

Samana iltana pidetään seuran vuosikokous, josta täten tieto annetaan maaseudulla asuville jäsenille, ja niille, jotka haluavat seuraan liittyä. Ohjelma koetetaan saada arvokkaaksi ja monipuoliseksi, joten tervetuloa läheltä ja kauempaakin. *Johtokunta.*

Viipurin Kuuromykkä-Urheilijain vuosikokous on tammikuun 28 p:nä 1934 Tiiliruukin kansakoululla klo 5 ip.

Viipurin Kuuromykkä-Urheilijat järjestää jäsentenväliset hiihtokilpailut helmikuun 11 p:nä Pantarlahden jäällä klo 10 ap. Kilpaillaan lahjoitetusta kiertopokaalista. Hiihdettävä matka on miehille 10 ja 20 km. ja naisille 3 km.

Saman päivän illalla on Tiiliruukin kansakoululla iltama palkintojen jakoineen klo 5 ip.

Uusia jäseniä otetaan vastaan. Ilmoittautumiset on lähetettävä heti ensi tilassa osoitteella: Armas Suikkanen Viipuri Kelkkala Ojakuu 34. Tervetuloa!

KUL:n yleisurheilumestaruuskilpailut ja Helsingin K.m. Urheiluseuran 30-vuotisjuhla Helsingissä heinäkuun 28—29 päivinä 1934.

Olittepa kilpailija tahi huvimatkailija, Suomen pääkaupunkiin ja kohtalotoverienne jälleennäkemiseen iloon tervetuloa, mutta tehkää matkapäätöksenne harkitusti aloittamalla matkarahanne säästeleminen nyt.

Huomio. Hämeenlinnan Kuuromykkä-Urheilijain vuosikokous pidetään tammikuun 21 p. klo 13 Hämeenlinnassa tyttökouluilla. Jäsenet saapukaa silloin kaikki. Yhteinen ryhmä-valokuva otetaan silloin jäsenistä. Maksamatta olevat jäsenmaksut ovat samalla maksettava erottamisen uhalla.

Tervetuloa kaikki jäsenet ja jäseniksi haluavat.

H. K.-U. Johtokunta.

Vaasan Kuuromykkä-Urheilijat järjestää 4 päivänä helmikuuta 1934 kello 10 ap. hiihtokilpailun Vaasan ja Pietarsaaren K.m.-Urheilijain välisestä kiertopalkinnosta. Rata on 5 km pitkä ja kierretään 2 kertaa. Illalla Palsaaren kansakoululla klo 17 on iltama, jossa palkinnot jaetaan. Kaikki asian harrastajat ja uudet jäsenet tervetulleita.

Johtokunta.

Kirje Viipurista. Viip. K.m.-Urheilijat toimeenpani hauskat iltamat Loppiaisena ja 7 p. tammik. erittäin hauskailla ohjelmilla. Ensin piti past. Myyryläinen, joka oli perheineen saapunut juhlaan, kauniin puheen. (Samoin oli hän puhunut päivällä k.m. yhdistyksessä.)

(Jatk. silta 6) IHANNE . . .

selle, mutta itse tahdon uskoa kolmiyhteiseen Jumalaan mihin Raamattu opettaa.

Se toivomus minulla myös on, että saisin kenenkään häiritsemättä elää kuten tahdon. — Haluan lukea monenlaisia kirjoja, mutta haluan myöskin vapauden punnita ja arvostella lukemani kirjan sisältöä onko se hyödyllistä ja oikein, tahi ei.

Annan huumorille suuren arvon kun se ei vaan ole alhaista, rumaa eikä turhaa. — Huvituksistakin pidän paljon. Parhain huvitukseni on yleispiirtein katsoen *ulkoilmaurheilu*: hiihto, mäenlasku, metsästys, soutu, vuorille kiipeäminen, pyöräily y. m. s.

Liiksi vaitelias en halua olla, mutta en myöskään mikään turhia lörpöttelevä.

Väittelemistä en hyväksy. Jos asia on mielestäni väärin esitetty ja huomautukseni siitä johtaa väittelyyn, niin vaikenen, mutta mielipiteitäni en silti muuta jos tiedän varmasti olevani oikeassa.

Tahdon toimia aina oikeudenmukaisesti ja kunnioittaa lakia, jonka omatuntoni hyväksyy.

Halveksin jokapäiväistä tupakan, kahvin ja väkijuomien nauttimista, sekä muuta ylläsiyyttä.

Lopuksi: tahdon tulla toimeen omien kätteni työllä enkä halua olla yhteiskunnalle minikäänlaisena rasituksena.

N. Nieminen.

Sitte näyteltiin 2 näytelmää. Hra Puolakka piti leikkilisen puheen. Tuli joulupukki tuoden huvipostin. Postia jaettaessa meni hra pastori ryöstämään joulupukin partaa ja he riitelivät kovasti, mutta lopuksi pukki sai piltää partansa. Nautittiin virvokkeita Suomen-lipuun koristetusta pöydästä, jonka takana selsoi pyylevänä, mamma-maisena ja runolliseen Karjalan pukuun pyntätynä itse mamma Puolakka. Ei köyhienkään suut kuiviksi jääneet, sillä hän jakoi heille ilmaiseksi. He kiittävät siitä. Hra Sihvola puhui k.m. sovinnollisuudesta. Lopuksi leikittiin ja tansittiin. Hra P. soitteli savikukkopillia. Keveästi kipasivat nuoret jalat ja vanhatkin tulivat äkkiä nuoriksi. Iso neiti Maria Loikas tartui mamma Puolakaan ja pakoitti hänetkin hiukan pyörimään. Hauskalta näytti kun „Majakka ja Perävaunu“ yllersivät ja toiset heitä ilakoiden tyrkivät. *Riitaa ja karsaita katseita ei näkynyt missään.* Kaikki Viipurin ja sen ympäristön kuurot sekä paljon kauempaakin tulleita oli täällä *sovinnossa ja keskinäisessä rakkaudessa* iloitsessa.

Ensimmäinen ilta kului nopeasti loppuun ja pakosta erotitiin, mutta toisena iltana jatkettiin yhdessäoloa leikin ja karkeloin. Hra Puolakka opetti seurakunnalleen kansantansseja. Hiki hommassa tuli, mutta alku näytti kauniilta. Kyllä he oppivat, kun hän vaan ahkerasti karjuu, toruu ja tukistaa. Me vanhat istua kökötimme seinävierillä suut hymyssä. Hauskaa oli meilläkin, vaikka onkin jalat kankeat. Hra P. kehäsi: „Isännällä on hyvä mieli, kun vieraila on hauskaa“.

Joku ehdotti, että pantaisiin kuulevien tapaan toimeen kauneuskilpailut, mutta rva P. sanoi: stop! „Tulis kova riita tyttöjen kesken ja kuningattarelta revittäisiin silmät päästä. Jokainen tyttö on *omasta mielestään kaunein*“. Tämä puhe kelpasi kaikille.

Muuten on Viip. k.m. juhlat kestäneet koko viikon. K.m. Yhd. juhli uutta v. 2 iltana. Siellä puhui past. M. Siellä kävi Emeli-neiti. Me kävimme hänen luonsa vierailemassa. Suruakin on koettu. Nt. Elviira Ampujan äidin kutsui Jumala äkisti pois u.v. yonä. Hänet me saatoimme hautaan loppiaisena. Haudalla past. Myyryläinen lohdutti omaisia ja ystäviä. N. N. K. Y:n kuoro lauloi kauniisti ja kumpu peityi spepellen paljoudesta. Vainaja rakasti paljon kuuroja. Hänen hiljainen, kaunis kotinsa oli heille aina avoinna. Eläessään hänkin sai paljon kärsiä. Omaisuus riistettiin häneltä Pietarissa kommunistien toimesta. Rauha hänen rakkaalle muistollensa!

Nyt on siis juhlat loppuneet ja k.m. „huvittelukurssitkin“ päättyneet ja kukkarot kaikilla keveät. Mutta mieli on silti iloinen ja luottavainen. Hyvää vuotta kaikille! *Sovinnollista mieltä ja Jumalan siunausta! Vee—vee.*

Tietoja kotimaasta

H:gin k.m. raittiusseura „Surd“ 30 vuotias. Viime vuonna täytti H:gin k.m. raittiusseura „Surd“ 30 vuotta, jonka johdosta vietettiin vaatimatonta juhla 28 p:nä marrask. kuuromykkäin yhdistyksen huoneustossa. Seuran monivuotinen puheenjohtaja herra Valter Stadius lausui juhlavieraat tervetulleiksi ja kertoi „Surdin“ perustamisesta ja sen toiminnasta 30 vuotis-taipaleella. Rovasti Nyberg puhui raittiusseuran innokkaasta uurastajasta rouva Julia Stadius-vainajasta. Puheessaan hän mainitsi m. m. että rva J. Stadius on antanut kauniin perinnön pojalleen Valter Stadiukselle, joka on sitten jatkanut raittiusystöä H:gin kuuromykkäin keskuudessa, mikä oli helpotus ja hyöty k.m. papin työlle ja lopuksi hän kiitti siitä herra Stadiusta. Herra John Sundberg toi H:gin k.m. yhdistyksen onnittelet 30 vuotiaalle ala-osastolleen raittiusseura „Surdille“. Juhlissa pitivät puheita vielä herrat E. Karilas, Hj. Sandblom, Aarne Lehti ja rouva A. Elovaara y. m. Puheiden välillä nautittiin teetä leipien kera pitkän pöydän ääressä.

Koska Turun Kuuromykkäinyhdistyksen kuvakorttien myyntilupa-aika päättyy ensi helmikuun 1 p:nä, niin pyydetään ystävällisesti kaikkia korttien asiamiehiä tilittämään viimeistään helmikuussa ja palauttamaan myymättömät kortit Turkuun osoitteella: E. Savisaari, Turku Sirkkalank. 8

E. Savisaari, puheenj.

Turun Kuuromykkäinyhdistyksen vuosikokous pidettiin tammik. 7 p:nä. Kokouksen avasi puheenjohtaja E. Savisaari. Kokous tunnustettiin lailliseksi vuosikokoukseksi. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin hra J. Lehtimäki ja sihteeriksi hra E. Savisaari. Luettiin sihteeri J. Heimon laatima laaja vuosikertomus, joka hyväksyttiin ja siitä mainittakoon lyhyesti seuraavasti:

Yhdistyksen 48:s toimintavuosi on mennyt hyvin samalla tavalla kuin ennen. Jäsenluku on 73. Yhdistyksen lukusalissa ovat jäsenten luettavina olleet Suomen Kuvalehti, Oma Koti, Kansan Kuvalehti, Kotiliesi, Urheilija, Kuuromykkäin Lehti, Tidskrift för Dövstumma, Tidning för Dövstumma ja sunnuntai-painos Turun Sanomat. Lahjoina yhdistys on saanut Turun Suomalaiselta säästöpankilta 1,000 mk., Turun Säästöpankilta 1,000 mk. ja Turun Kaupungin Valtuustolta 2,000 mk. Yhdistyksen toiminta on ollut virkeätä ja joka kokouksessa oli runsaasti jäseniä. Yhdistyksen tilit osoittavat säästöä edelliseltä vuodelta 28,750: 29 p., tuloja 13,280: 95 p., menoja 22,562: 80 p. ja siis säästöön tälle vuodelle 19,468: 44 p. Huom. 10,000 mk. on siirretty omakotirahastoon. Yhdistyksen omakotirahaston tili osoittaa säästöä edelliseltä vuodelta 95,464: 30 p., tuloja 15,220: 95 p. ja säästöön tälle vuodelle 110,685: 25 p. Lesken ropokassasta on annettu avustuksia 110 mk. Säästö tälle vuodelle 1,152: 90 p. Loa Sahlbergin muistorahastosta on annettu jouluvastuksia 60: —. Säästö tälle vuodelle 1,032: 65 p. V. Kemiläisen rahastossa on 147: 85 p.

Yhdistyksen ja toimikunnan puheenjohtajana ja rahastonhoitajana on ollut hra E. Savisaari, varapuheenjohtajana hra J. Lehtimäki, sihteerinä hra J. Heino ja toimikunnan muina jäseninä ovat olleet rouva A. Rantanen ja hrat A. Wilkki, F. Hellä, E. Raitanen ja L. Wigren. Johtokunta on kokoontunut 13 kertaa.

Esitettiin eri rahastojen tilit ja myönnettiin asianomaisille tilivapaus kuluneelta vuodelta. Sitten toimitettiin virkailijain vaalit. Puheenjohtajaksi valittiin kuluvaksi vuodeksi hra E. Savisaari uudelleen ja varapuheenjohtajaksi hra J. Lehtimäki samoin uudelleen ja johtokuntaan rva A. Rantanen ja hrat A. Wilkki, Urho Lehtimäki, L. Wigren, E. Raitanen ja J. Heino ja varajäseniksi rva M. Wilkki ja hra B. Kaski. Tilintarkastajiksi valittiin hrat W. Kallio ja H. Rantanen. Huvitoimikuntaan valittiin 16 jäsentä ja ravintolatoimikuntaan 6 jäsentä. Jäsenmaksu päätettiin pysyttää ennallaan 15 mk. Kokouksen aikana tuli yllätys, että kokoukseen saapui yhdistyksen lämmin ystävä johtaja J. K. Palomaa Mikkelistä. Hän vuosikokouksen päätyttyä piti puheen silmäyksellä yhdistyksen työnsuuntaan ja kehitykseen ja kuuromykkälapsien opetus- suuntaan.

Turun Kuuromykkäinyhdistyksen vahtimestari Sandra Grönfors, joka on ollut tässä toimessa noin 18 vuotta, on eronnut vanhuuden takia tästä toimesta viime vuoden lopussa ja muuttanut sisar-vainajan tyttären luo asumaan. Sen johdosta yhdistyksessä järjestettiin jäähyväisjuhla toisena joulupäivänä häneen kunniaksaan. Puheenjohtaja E. Savisaari piti puheen, kiittäen häntä pitkäaikaisesta uskollisesta työstä ja hra A. Wilkki ojensi hänelle yhdistyksen muistolahjana hopeaisen ruokalusikan, -veitsen ja -kahvelin kiittolisuuden osoitteeksi uskollisesta palveluksesta. Tarjottiin kaikille kahvia.

Yhdistyksen johtokunta on valinnut kolmesta hakijasta puuseppä Lauri Wigrenin ja hänen vaimonsa Signen o.s. Puutanen yhdistyksen vahtimestariksi tämän vuoden alusta lähtien.

Puurojuhlaa vietettiin Turun Kuuromykkäinyhdistyksessä viime jouluaattona. Juhla alkoi pastori Joutsin

pitämällä hartaushetkellä, jonka tulkitsi seminaarin oppilas Holger Vieno viittomakielelle. Tarjottiin kaikille joulukahvia leipineen. Sitten tarjottiin voileipiä ja joulupuuroa maitoineen köyhille ja työttömille kuuroille. Vakava joulupuhe pidettiin ja joulukertomuksia esitettiin. Tilaisuuteen saapui johtaja J. K. Palomaa Mikkelistä. Hän esiintyi tuoden terveiset ja uutiset Mikkelistä. Kaikki tyytyväisinä hajaantuivat kotiinsa viettämään joulua.

Joulujuhlaa pidettiin Turun Kuuromykkäinyhdistyksessä arvokkaine ohjelmineen Uudenvuodenaattona. Juhlassa oli noin 90 kuuroa. Juhla oli erittäin onnistunut. Yöllä uusi vuosi vastaanotettiin ja toivotettiin toisilleen hyvää Uutta Vuotta!

Riihimäen Kuuromykkäinyhdistyksen tavanmukainen kuusi-juhla pidettiin loppipäisenä tammikuun 6 p:nä Pohjoisella kansakoululla. Saapuvilla oli kolmattakymmentä henkeä. Päivällä aloitettiin juhla tervehdyspuheella, jonka piti hra Vainola. Sitten hra Vainola kertoi suomalaisesta miehestä, Jammusta ja hänen elämänvaiheistaan. Kaikki seurasivat tarkkaavaisina tätä mielenkiintoista juttua.

Pienen väliajan jälkeen luki puheenjohtaja Hämeenlinnan kuuromykkäinyhdistykseltä saadun kirjeen, jossa pyydettiin H. K.-U:n jäseniä saapumaan vuosikokoukseen, joka pidetään 21 p:nä tammikuuta. Sitten oli väliaika, jolloin oli kahvinjuontia ja vapaata keskustelua. Sitten kertoi herra Vainola maailman politiikasta. Tämän jälkeen kertoi hra Emil Jokilampi pienen pilajutun ja kertoi myöskin »Tivolista», joka kierteli Suomea ja jossa hänkin sai olla mukana.

Kello 6 illalla alkoi varsinainen kuusi-juhla. Kauniin joulupuheen piti puheenjohtaja. Seurasi sitten hyvin naurettava pilanäytös »Professori Liimataikka», jonka esitti hra Vainola. Sitten hra Antti Jäkälä hyvin hauskaasti kertoi Lapinmaasta ja sen tuntureista. Herra Jäkälä lahjoitti teräsmitan, joka arvottiin ja voitti sen eräs Toijalasta tullut mieshenkilö. Juotiin sitten kahvia ja jaettiin huvipostia. Tähän loppui kuusi-juhla ja kaikki lähtivät tyytyväisellä mielellä kotiinsa.

Seinäjoen K.m. yhdistys vietti tavanmukaista kuusi-juhlaansa 6 p. tammikuuta Yhteistalolla, johon oli saapunut 41 k.m.

Tervehdyspuheen piti puheenjohtaja Antti Härmä. Joulukyntiläin iloisesti loistaessa piti monta hauskaa ja kaunistaa puhetta Matti Ylvarvi sekä Kustaa Somppi ja Antti Härmä. Joululauluja esittivät rouva Ali Härmä ja Ilmari Kivistö. Joulupukki saapui myös, vaikkakin hän oli tällä kertaa köyhä, pula-ajan pukki, jolla ei ollut paljon mitään antamista. Kello 8 oli lopulta määrä hajautua. Tyytyväisinä silti läksimme koteihimme juhlasta.

Vuosikokous pidettiin samana päivänä Yhteistalolla. Saapuvilla oli noin 40 k.m., joista jäseniä 36. Vuosi- ja tilikertomukset hyväksyttiin ja johtokunnalle myönnettiin tilivapaus. Puheenjohtajaksi valittiin Antti Härmä ja varapuheenjohtajaksi Matti Ylvarvi. Johtokuntaan tulivat Aini Silvasti, Ali Härmä ja Kustaa Somppi, varalle Väinö Virtanen ja Erkki Laakso. Tilintarkastajiksi valittiin Reino Ylvarvi ja Katri Rajakorpi, varalle Arvo Kuivamäki ja Hannes Sorsa. Pöytäkirjan tarkastajiksi tulivat Anna Saulesin ja Matti Turja. Jäsenmaksut jäivät entiselleen. Johtokunta valitsi knskuudesta sihteeriksi ja rästinkan-tajaksi Kustaa Sompin. Liiton vuosikokoukseen edustajaksi valittiin Antti Härmä ja varalle K. Somppi. — Teh-tiin ehdotus, että yhdistys myisi köyhään ja sairasten k.m. hyväksi erikoista merkkiä; samoin ehdotettiin pyydetäväksi Seinäjoen kansakoulun johtokunnalta vapaata kokoushuo-netta yhdistykselle. *Seuraava kokous päätettiin pitää maaliskuun 4 p:nä*, jonka jälkeen kokous julistettiin päättyneeksi. *Kustaa Somppi.*

Kuuromykkäin pikkujoulu Mikkelissä. Viime adventtisunnuntain aattona oli Mikkelin kuuromykkäinkoulun oppilaille järjestetty pikkujoulunvietto. Tilaisuutta varten oli koulun juhlasali kaunistettu pienillä

joulukuusilla ja muilla koristeilla. Illan ohjelma aloitettiin virrellä 2, josta opettajat lauloivat ensimmäisen ja kolmannen säkeistön. Sitä seurasi opettajatar S. Puustisen hengellinen puhe oppilaille adventtjuhlan ja pikkujoulun merkityksestä. — Oppilaat Hertta Lappalainen ja Julia Röppönen esittivät, toinen puheella ja toinen sormiaakkosilla kertomuksen „Pieni lintu — joulukelki“. Sen jälkeen useat tyttöoppilaat esittivät valkeissa puvuissa opettajatar Puustisen ohjaaman kauniin ja onnistuneen lumihiutaleleikin, joka oli toistettava. Tauon aikana tarjottiin kaikille teetä. Tarjoilun jälkeen esitettiin oppilaille varjokuvia Palestiinasta ja joulukukko jakoi oppilaille pieniä lahjoja. Tilaisuus päättyi opettajatar K. Rissan pitämään rukoukseen.

Joulujuhlaa vietettiin Mikkelin kuurojenkoulussa viime kuun 19 p:nä. Koulun juhlasali oli tilaisuutta varten koristeltu. Joulukuusi kynttilöineen ja koristeineen oli erittäin kaunis. Juhlaan oli saapunut paljon kutsuvieraita, joiden joukossa oli rouva Anna Savolainen ja useita täysi-ikäisiä kuuroja

Juhlan ohjelma alkoi virrellä 21, josta kuulevat lauloivat 1, 2, 9, ja 10 säkeistön. Sitä seurasi joht. J. K. Palomaan puhe joulun merkityksestä. Puheen jälkeen lauloi opettajatar L. Hämäläinen soiton säestyksellä „Maa on niin kaunis“ ja „Oi sä riemuinen“. Sitten oppilas Hertta Lappalainen esitti runon „Jouluvälo“.

Muutamia tyttöoppilaat esittivät valkeissa puvuissa onnistuneesti „Lumihiutaleleikin“ ja pienet oppilaat „Tonttuleikin“, jotka molemmat oli toistettava. Sen perästä neidit K. Paarma ja E. Nyberg esiintyivät miellyttävästi eräissä vanhassa leikissä (menuetissa) neiti E. Toivakan säestäessä heitä harmonilla. Väliajalla jaettiin keski- ja yläluokan oppilaille „Kuuromyökkäin Joulua“ ja juotiin kahvit. Väliajan loputtua näytettiin opettaja K. Kärkkäisen järjestämä kaksiosainen jouluaiheinen kuvaelma: Joulupukin yöpaja. Kun oli tarjottu kaikille omenoita ja karamelleja, saapui joulukukko jakaa oppilaille joululahjoja.

Onnistunut joulujuhla loppui johtajan pitämään rukoukseen ja toivomukseen, että Jumala siunaisi näitä kovaosaisia lapsia.

Liisa Ahosen hautaus. Joulukuun 8 p:nä kätettiin Vieremän hautausmaalla maanpoveen neiti *Liisa Ahosen* maallinen tomu sisarvainajan viereen. Ruumiin siunauksen toimitti kirkkoherra M. Markkanen.

Liisa Ahonen

Tämän jälkeen omaiset ja ystävät laskivat haudalle seppeleet ja kukkavihkon. Sitte palattiin autoilla surutaloon, jossa kestiin vieraita runsaasti. Neiti Liisa Ahonen syntyi Vieremällä helmik. 4 p:nä 1900. 5-vuotiaana menetti kuulonsa aivokuumeessa. Kävi Kuopion kuurojen koulun läpi op. A. Schalienin lahjakkaana oppilaana. Sitten oli Pieksämäen talouskoulun oppilaana 1 vuoden, jonka jälkeen oli palveluksessa Helsingissä, lisälmellä Imat-

Kesäkuun alussa tuli Liisa kotiinsa Kuopiosta heikkona, oli paljon parantunut lämpöisen kesän vaikutuksesta. Liisan koti on lämän kirjoittajan kotinaapuri. Oltiin monesti hauskoina seuratovereina. Liisa näytti terveeltä ja hyvin iloiselta ja kävelikin vikkellästi. Syyspuolella teki Liisa paljon kävelymatkoja. Sentähden sairastui uudestaan ja vilustumisessa terveys huononi ja täytyi palata sairaalaan. Viimeinen leikkaus ei auttanut mitään. Sairaalassa Liisa oli hyvin iloinen ja tyytyväinen ja sanoi ettei enää pääse jaloilleen vaan kuolee, ja kutsui myös papin luoksensa. Kyllä Liisa odotti kuolemaa. Liisaa surevat syvästi vanhemmat, 7 sisarta ja 3 veljeä.

Siellä ylhäällä asunnoissa

Autuaisissa Jumalan.

Siell' on itku murhe poissa,

Siell' on ilo ainaaan.

Siellä helkkyy mykkäin kieli,

Kuulee korvat kuurojen.

Sinne, sinne sinäkin,

Murheen maasta pääsit jo.

Nukkuos rauhassa Liisa ystävä!

P. S.—sä.

Uskollinen palvelija.

Puuseppä *Aaro Kankkunen* tulee tammi-kuun 9 p:nä Pieksämäellä puuseppä Vile Vauhkonen verstaassa palvelleeksi 20 vuotta. Hän on yhä samassa paikassa huonosta ajasta huolimatta. Vuonna 1926 Aaro Kankkunen meni naimisiin Huldin kanssa ja rakennutti itselleen oman kodin säästämällä rahoilla mestarinsa talon lähettyville. Heille syntyi 2 poikaa ja 3 tyttöä, joista kuoli vanhin poika. Lapset ovat kuulevia ja puhuvia. Aaro Kankkunen kodin ympärillä on tonttimaa, jossa hän viljelee kesäisin perunoita, juurikasvia, viinimarjoja ja puutarhamansikoita. Aaro Kankkunen on vierasvarainen mies, jonka koti on avoinna kaikille tutuille ja tuntemattomille kuuroille. Onnea ja Jumalan siunausta!

Aaro Kankkunen

E. K.

Viipurin Kuuromyökkäin yhdistyksen vuosikokous pidetään helmikuun 4 p:nä 1934 klo 16 Keskuskansakoululla.

Kiitos. H:gin k.m. yhdistykselle suuresta kallisarvoisesta taulusta, T:reen k.m. yhd:lle kauniista kuvaveistoksesta „Jeesus, hyvä paimen“, „Heffata“ yhd:lle seinään kiinnitettävästä kynttilälajalasta ja herra Lauri Mikkolalle „Eiffata“ nimisestä taulusta sekä onnittelusta, sähkösanomista ja tervehdyksistä kotimme vihkiäistilaisuudessa, lausumme syvimät kiitoksemme.

Porin kuuromyökkäin yhdistys.

Rakas vaimoni ja sisareni

HILDA LOIMA

syntynyt Vampulassa 27 p:nä heinäkuuta 1881,
kuoli Huittisissa 11 p:nä joulukuuta 1933.

Juho Loima
Manta Teinilä